

[Erna Sørensen.]

ning af disse forhold for at sikre de umyndiges arv. Vi har netop været inde på den tanke, at når vi har så gode forvaltningsinstitutter, som i øvrigt tager sig af forvaltningen af arv, vil det også være naturligt at decentralisere overformynderiet eller lade andre institutter som forvaltningsinstitutter varetage de opgaver, som i dag kun kan varetages af overformynderiet. Vi er glade for, at den højtærede minister har taget sagen op til overvejelse. Det er jo i virkeligheden ikke overformynderiets praksis, men den praksis, der er pålagt det efter justitsministeriets cirkulærer, vi taler om. De enkelte tilfælde, som er nævnt i betænkningen, har det været naturligt at tage stilling til, men vi bøjer os for, at der sidder et udvalg, som skal forme en betænkning med hensyn til overformynderiets fremtidige arbejde, og vi venter altså, at den højtærede minister, efter at denne betænkning er afgivet, vil tage sagen op til behandling. Der er altså ikke her tale om en kritik af ledelsen. Vi har altid haft meget dygtige jurister som overformyndere, og jeg tror, at disse med nidkærhed har varetaget de umyndiges interesser, men det er, ligesom man har overset den store udvikling, der er sket på mange områder her i Danmark, og derfor vil vi meget gerne være med til at få nye regler gennemført.

Til sidst vil jeg blot sige dette, at vi er helt tilfredse med, at der er skabt fuld gensidighed med hensyn til arveretten for børn født uden for ægteskab.

Dernæst vil jeg tilføje, at jeg synes, at når dette lovforslag — forhåbentlig med de ændringer, vi har foreslået — bliver vedtaget i det høje ting, får vi en virkelig god lov, som enhver kan læse og følge. Det skal ikke alene være jurister, der skal kunne forstå bestemmelserne for hver enkelt sag.

Vi har også den tro, at vi nu gennem denne lov vil blive nærmere knyttet til det nordiske lovarbejde og være nærmere den enighed, som bør tilvejebringes inden for de nordiske lande.

Med bemærkningen om, at vi ønsker vore ændringsforslag vedtaget her i tinget, og at vi slutter os til de øvrige bemærkninger, som er fremsat, vil jeg gerne på mit partis vegne tiltræde nærværende lovforslag.

Else-Merete Ross: Da jeg er enig i de synspunkter, det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen har fremført, skal jeg indskrænke mig til kun at gøre bemærkninger til to punkter.

Angående fætres og kusiners arveret går vi i min gruppe ind for at udelukke fætre og kusiner som arvinger efter loven. Vi mener, at der ikke nu som i gamle dage er det samme sammenhold mellem familiens fjernere medlemmer, og at man ofte kan have fætre og kusiner, som man knap nok kender og ved meget lidt om.

Skulle der være en særlig kontakt til enkelte fætre og kusiner, vil det være rimeligt at ordne arvespørgsmålet ved testamente og dele arven mellem nogle få, fremfor at den uden testamente skal spredes til dem alle.

Nu vil man nok indvende, at der er mange, der ikke opretter testamente. Til gengæld er det heller ikke så ofte, at fætre og kusiner vil være eneste legale arvinger. I 1957-58 var der kun ca. 300 fætre og kusiner, der kom til at dele i alt ca. $\frac{3}{4}$ mill. kr. Det kan tit være et stort og bekosteligt arbejde at finde frem til disse fjerne arvinger, som yderligere kan være spredt i forskellige lande, et arbejde, der ofte ikke står i et rimeligt forhold til den arv, de pågældende opnår.

Jeg ved godt, at mange synes, det ville være så forfærdeligt, hvis de nævnte $\frac{3}{4}$ mill. kr. ikke var gået til disse mere eller mindre fjerntstående fætre og kusiner, men var tilfaldet staten, for staten — dette glubske, pengeslugende uhyre — skal sidst af alle have pengene. Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen sagde en dag i udvalget: „Staten er jo dog os alle!“. Det har han da ret i, så jeg kan ikke deltage i rædslen for det såkaldte uhyre, og jeg kan ikke se nogen socialiseringstanke heri, sådan som det ærede medlem fru Erna Sørensen nævnte.

Det andet punkt gælder det mellemdøde barn. Ved første behandling blev der rejst betænkelighed ved, at det mellemdøde barns ægtefælle ved formuleringen af § 19 nu ikke tilgodeses. Jeg havde gerne set en ordning, hvorved denne ægtefælle kunne have bevaret sin arveret, samtidig med at de andre fordele, som § 19 indeholder, blev oprettholdt.